

A la ciutat en obres - Mercè Ibarz

La trajectòria literària de Mercè Ibarz (Saidí, 1954) és peculiaríssima. S'inicia el 1981 amb una breu història d'ETA, continua deu anys més tard amb un llibre sobre la vida i l'obra de Mercè Rodoreda i prossegueix, en una conquesta gradual del subjectivisme, amb un treball a l'entorn de la ficcionalitat dels programes documentals, amb una narració autobiogràfica com és *La terra retirada* i amb la novel·la *La palmera de blat*.

És temptador sostenir que l'obra d'aquesta autora té com a eix el concepte de frontera –aquest espai que uneix i que alhora separa-, tant la geogràfica com la que limita el periodisme i la literatura, la informació i la recreació. Amb les tres narracions breus de *A la ciutat en obres*, ens ofereix un nou acostament a la dissolució de tres barreres de primer ordre: la que separa el somni de la vigília, la que s'estableix entre el que és pròxim i el que és llunyà, i la que divideix el present i el passat. Per moure's en aquest terreny calia recórrer a un llenguatge fronterer, oníric però també creïble, que partís d'una realitat coneguda però recombinant-la d'una manera personal, que es basés en la primera persona però sense excloure el trànsit al fantàstic. Per escriure *A la ciutat en obres*, Mercè Ibarz s'ha servit d'una prosa que mereix l'adjectiu "poètica" més per la capacitat de transportar el lector que no pas per l'abús d'elements retòrics.

Els grans autors del segle vint ens han familiaritzat amb el narrador intern que, furgant en els atzars de la quotidianitat, assoleix revelacions que transmet a uns lectors que, al capdavall, no són gaire diferents d'ell mateix, ja que també estan disposats a deixar-se sorprendre pels intersticis que presenta la realitat. Mercè Ibarz ens guia amb sinuosa senzillesa pels racons més inexplorats de la ciutat –que és com dir de l'ànima.